

Wie biedt zich aan als vrijwilliger voor de ander?

There is no business like showbusiness
Van Brambilla tot dansen in de kerk
Eén voor allen!

V.U.: Wilfried Goosens, Lambermontlaan 158, 1030 Brussel

Driemaandelijks tijdschrift
33ste jaargang

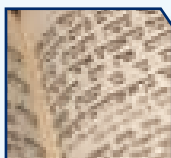
www.hetgoedeboek.be/wegwijzer

Wat brengt het op?

Marieke Rommel

De redactie

Pasen is het feest waarop christenen herdenken dat Jezus Christus gestorven is aan een kruis en na drie dagen uit de dood is opgestaan. Lijden is Hem dus niet vreemd. Ook jouw lijden kent Hij. Hij had jouw leven voor ogen toen Hij leed, stierf ... en de dood overwon.

Waarom worden mensen christen? Waarom geloven ze dat er geen leven is buiten Jezus Christus, en kiezen ze ervoor tegen te stroom in te gaan, een beetje vreemd te zijn? Waarom kiezen ze ervoor om in de Bijbel te lezen, terwijl Aspe zoveel vlotter wegleest, en samen te komen om te bidden en zo die belangrijke voetbalmatch te missen?

Immers, als je het eens allemaal op een rijtje zet...

Ze worden er niet altijd om gerespecteerd, wel integendeel. Lees het verhaal van een glamoureuze schaatsster die zendeling in Afrika werd.

Ze worden er financieel niet beter van, vaak wel integendeel. Lees maar hoe een man bleef dansen in de kerk, gewoon om de rijkdom vanbinnen die God hem gaf.

Ze hebben het er niet minder druk om, en komen niet als vanzelf tot ontspanning, veeleer integendeel. Het kan zelfs zijn dat je leven op het spel komt te staan, dat je moeilijke keuzes zult moeten maken en risico's nemen, zoals de soldaat die zichzelf opofferde om zijn vrienden te redden.

Ook zij worden ziek, getroffen door tegenslagen en alles wat het leven aan narigheid kan meebrengen. Lees hoe de jonge Lotte, ondanks aansle-

pende ziekte toch kracht kan putten uit haar geloofsovertuiging.

Wat hebben ze er dan aan? Werkelijk, het is niet te begrijpen.

Inderdaad, je kiest beter niet voor Christus als je een leven zonder zorgen zoekt, en neen, je kiest beter niet voor Christus met als doel nooit meer ziek te zullen worden, of nooit meer teleurgesteld of gekwetst te worden. Als je wilt dat het leven er makkelijker op wordt, leg dit blaadje dan maar terzijde. Maar als je daarentegen wenst dat je leven een bedoeling heeft, zin heeft, dan lees je toch beter verder.

Als je kracht wilt krijgen om al je moeilijkheden te doorstaan, en als je vreugde en rust wilt kennen ondanks het lijden dat onvermijdelijk met het leven verbonden is.

Als je op het punt staat cynisch en bitter te worden over hoe het leven of jouw leven in elkaar zit.

Als je verder wilt kunnen kijken dan alleen dit leven en zijn bittere eind en als je zekerheid wil hebben dat jouw leven zin heeft, dat je verstoorde relatie met God kan hersteld worden, dat er een plan aan de basis van je leven ligt. Een uniek plan, dat alleen jij, hand in hand met de ontwerper ervan, kunt uitwerken.

Of hoe dacht je écht te kunnen leven, buiten God om?

Pasen

Gespot, gelach, gehoon
Een doornen kroon
Slagen en striemen op Uw rug
Is dat nu de Vaders zoon?

Geroep, gejuich, gerouw
Op weg naar een bekroning
Een houten kruis om te dragen
Is dat nu onze Koning?

Spijkers, nagels, een opschrift
Zure wijn voor Uw dorst
Een wond in Uw zij
Is dat nu onze Vredevorst?

U hebt de straf gedragen
Die wij hadden verdiend
Wij zouden Uw slaven moeten zijn
Maar U noemt Uzelf onze vriend

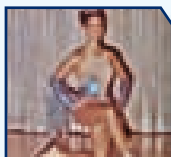
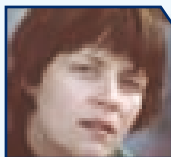
U hebt alles doorstaan
Zonder één enkele klacht
Door Uw leven te geven
Hebt U ons redding gebracht

En in het huis van de Vader
Maakt U nu voor ieder van ons een woning
Wij willen U prijzen en eren, Heer Jezus
Want U bent waarlijk de Vredevorst,
de Vaders zoon, onze Koning!

Joslane Van de Castele

Groeten uit Ouagadougou

Manja Soetaert

Als ik nu bedenk hoe Jezus mishandeld werd voor mij, welke prijs Hij toen betaald heeft voor mijn verlossing.

Noël en Manja Soetaert runnen als zendelingen via Tearfund een project voor kansarme kinderen en straatkinderen in Ouagadougou, de hoofdstad van Burkina Faso. Ze zijn verantwoordelijk voor een huis van jongens, een huis van meisjes, een financieel adoptieprogramma waardoor ondertussen al meer dan 313 kinderen naar school kunnen gaan, een gevangeniswerking en een school. De twee volgende artikels zijn een getuigenis van Manja en één van de doordenkertjes die Noël meestal na een heel drukke dagtaak neerpent. In de toekomst hopen we hen nog regelmatig aan bod te laten komen.

Holiday on Ice was niet het paradijs

Ik groeide op in een artiestenfamilie. Van kinds af aan zat ik in de wereld van show en spektakel. Het koninklijk circus in Brussel was mijn tweede thuis. Daardoor ken ik niet alleen de mooie kant van de showbusiness, maar ook de andere kant die het publiek niet ziet.

Ik geraakte vertrouwd met de wereld achter de coulissen en zag grote sterren met veel problemen. Nijd en jaloezie zijn niet te onderschatten in een dergelijk milieu. Op achttienjarige leeftijd startte ik als soliste bij de Wiener Eisrevue en één jaar later stapte ik over naar Holiday On Ice. Tijdens die 'showcarrière' trouwde ik - met de verkeerde man en tegen de wil van mijn ouders in.

Verborgen verdriet

Op een nacht wilde ik hem niet binnen laten omdat ik ondertussen al ervaren had dat hij gewelddadig was. Hij was uitgeweest met zijn vrienden. Uiteindelijk liet ik hem toch binnen. Hij heeft me toen weer geslagen waarbij ik één vuistslag in mijn gezicht kreeg. Ik vergeet het nooit, het zal altijd blijven nazinderen in mijn herinneringen.

Als ik nu bedenk hoe Jezus mishandeld werd voor mij, welke prijs Hij toen be-

Met Noël, de liefste man die er voor mij bestaat, werken we samen in Burkina Faso als zendelingen.

foto: Tearfund België

foto: Job Thomas

God heeft me heel veel gegeven, naast vier prachtige kinderen, ook vrijheid om keuzes te maken.

taald heeft voor mijn verlossing. Maar toen kende ik dit goede nieuws nog niet, dat zou pas 6 jaar later gebeuren. Ik kon de volgende avond toch nog optreden dankzij flink wat make-up die zelfs dat blauwe oog helemaal kon maskeren. Niemand van de duizenden mensen in het publiek merkte ook maar iets van mijn ellende. Immers, "the show must go on", desnoods met een 'big smile' en een hart vol pijn en verdriet.

Wat echt van belang is

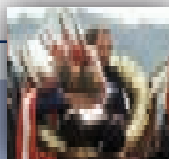
'There is no business like showbusiness!' Zeg dat wel. Mensen kijken naar mijn fotoalbums en bijna iedereen vraagt: 'Ben je daarmee gestopt? Heb je dangeenspijt?' Nee! Maar ik ben wel blij dat ik die tijd gehad heb om te kunnen ontdekken dat Holiday on Ice en de hele showwereld niet het paradijs zijn waar ik als jong meisje zo van gedroomd had. Het is zoals het Bijbelboek Prediker het beschrijft (ik vind dit een fantastisch Bijbelboek): "Alles is ijdelheid en najagen van wind". Het enige wat van belang is, is je relatie met God.

Mijn hele jeugd wijdde ik aan heel veel training op het ijs. Nu ben ik 25 jaar in de trainingsschool van God. Hij heeft veel werk met mij, maar ook veel tijd en vooral geduld om mij te vormen. En het mooist van alles: het wordt steeds boeiender.

Sinds 1981 ben ik gelukkig getrouwd met Noël, de liefste man die er voor mij bestaat. We werken samen in Burkina Faso als zendelingen. De niet-gouvernementele organisatie Tearfund staat in voor ons werk. God gaf me daarbovenop vier prachtige kinderen. Hij heeft me heel veel gegeven, ook de vrijheid om keuzes te maken. De beste keuze was Jezus te aanvaarden als mijn Verlosser. Hij schonk mij vergiffenis van alles wat ik in mijn leven verkeerd heb gedaan. Nu kan ik God aanspreken als Vader en ervaren dat Hij werkelijk een liefdevolle Vader voor me is. Heb jij die keuze al gemaakt?

'Hij heeft veel werk met mij, maar ook veel tijd en vooral geduld om mij te vormen.'

Van Brambilla tot dansen in de kerk

Noël Soetaert

Vittorio Brambilla streed met enorme durf en vurigheid tegen renners met betere wagens en maakte hij ook geregeld brokken.

Een eeuwigheid geleden - althans, zo lijkt het - was ik standcommissaris in de autosport. In die tijd reed er in de Formule 1 een zeer geliefd piloot: Brambilla. Met enorme durf en vurigheid streed hij tegen renners met betere wagens en maakte hij ook geregeld brokken. Het maakte hem onder het publiek en in het wereldje tegelijk berucht en zeer populair.

Op een zondag dacht ik aan hem terug. In onze kerk in Ouaga beginnen mensen tijdens de zang geregeld spontaan te dansen. Wordt er in de kerk gezongen, dan valt het zelfs voor een koele Vlaming moeilijk om stil te blijven staan. Willen of niet, je benen gaan mee in het ritme. Zelfs bij mij, die je anders bezwaarlijk een danser kunt noemen.

Wat je met geld niet kunt kopen

Op een zondag begon een dame tijdens de zang spontaan een rondedans. Al gauw volgde de helft van de kerk. Dwars door de kerk, zingend en dansend van vreugde. De grote meerderheid van deze mensen is arm. Sommigen zijn heel arm en naar Belgische normen zelfs onbeschrijfelijk arm. Maar ze hebben een vreugde die veel 'rijke' mensen uit het westen ontberen. Hun vreugde putten ze uit hun relatie met God. Al zijn ze arm en voor de wereld onbetekenend, ze weten dat ze in de ogen van God belangrijk zijn. Dit maakt hen gelukkiger dan de grootste rijkdom zou kunnen. Iets om over na te denken ...

Toen onze kinderen klein waren, en we na een verlofperiode in België terugkeerden in Afrika, vroeg één van onze dochtertjes verbaasd waarom de mensen in Afrika veel blijer waren dan de mensen in België. Belgen waren toch veel rijker, maar zagen er zo vaak ontevreden uit en klaagden zoveel. Arm zijn in materiële bezittingen maar rijk in geestelijk opzicht. Het geeft een vreugde die veel mensen in het welstellende Europa ontberen. Hoe noe-

Tijdens de zangdienst van de christelijke Pinksterenconferentie in Flevoland - Nederland gingen meer als 10.000 gelovigen dansen.

"Dansen is bidden met de benen; marcheren is vloeken met de voeten."

Wim Kan

men ze dat vandaag? Verzuring?

Geestdrift voor God

Terug naar de kerk... waar één man van geen ophouden wist. Terwijl iedereen weer was gaan zitten, danste hij onvermoeibaar verder. Een elegant danser kon je hem niet noemen, maar de passie waarmee hij danste was groot. Zijn geestdrift deed me aan Brambilla denken. De man in de kerk botste bovendien geregeld tegen iemand of iets aan (opnieuw net als Brambilla) maar dat kon zijn vreugde niet temperen. Hij, een arme man zonder aanzien, had zijn hoofd voor God gebogen en God had hem vergeving geschonken en hem aanvaard zoals hij was. Hij vertrouwde op God en ervoer dat God zijn vertrouwen niet beschaamde. Dat besef maakte dat deze man zich rijker voelde dan de rijkste man op aarde, en gaf hem voldoende redenen om van vreugde te dansen. Heb jij een dergelijke vreugde al ooit mogen proeven?

Niet alleen kun je de Bijbel in boekvorm bekijken, bestuderen, nalezen. Ook op internetsites kun je meer te weten komen over de Bijbel, naslagwerken, bijbelevensmomenten, verenigingen, organisaties, enz...

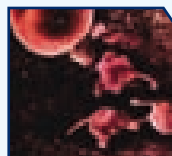
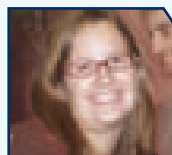
Neem alvast een kijkje.

ERTS (Evangelische Radio en Televisie Stichting) verzorgt tv- en radiouitzendingen op de nationale zender. De radio-uitzendingen kunt u beluisteren elke 1ste en 3de woensdagavond van de maand, om 19 uur, en in de voormiddag op christelijke feestdagen, op Radio 1. De tv-uitzendingen kunt u bekijken op Canvas.

Het pijnlijkste lijden

Yvan Thomas

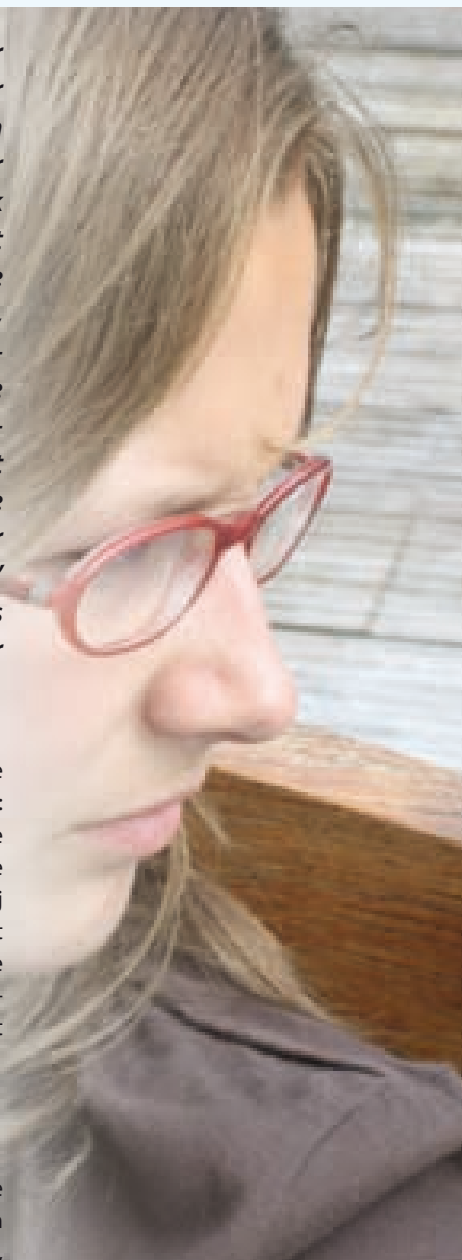
Toen mijn dochter 15 was, kregen we de diagnose van haar ziekte te horen: 'ziekte van Crohn'.

Nee, mevrouw. Op die manier gaat u terug met de lift naar boven." Nog net kon ik verhinderen dat de vrouw de verkeerde lift naar het gelijkvloers nam. "Hartelijk dank", reageerde de vrouw. "Werkt u misschien hier?", kijkend naar de koffer met mijn laptop. "Nee hoor, maar mijn dochter ligt ondertussen al weer 4 weken op de zevende verdieping. De labtop nam ik rechtstreeks mee van op het werk. Ik laat die niet meer rondslingeren in de wagen. Het zou niet de eerste keer zijn dat men probeert in te breken." Tja, K-12 van het UZ in Gent was spijtig genoeg heel vertrouwd voor me geworden.

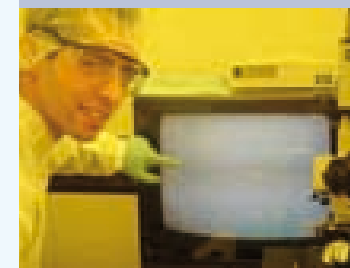
Toen mijn dochter 15 was, kregen we de diagnose van haar ziekte te horen: 'ziekte van Crohn'. Iedere jaar gingen we kamperen maar die keer moesten we vooral zoeken naar een plaatsje dicht bij de toiletten, want ze had heel veel last van diarree. We stonden er toen op dat ze zich, zodra we terug thuis waren, grondig liet onderzoeken. Het duurde niet lang vooraleer we het verdict hoorden.

Een zwaar verdict

Wij dachten dat er gemakkelijk met deze aandoening te leven viel, maar toen Lotte in haar eerste jaar logopedie zat,

Luchtfoto UZ Gent met zijn vele instellingen.

De ziekte van Crohn is specifiek een darmwandontstekingsziekte en bevindt zich meestal in een deel van de dunne darm dat de naam ileum heeft en kan overal in uw maagdarmkanaal voorkomen, van mond tot anus.

stak de ziekte fel de kop op. Hierdoor moest ze met veel koorts en pijn haar examens afleggen, waardoor ze een tweede zittijd kreeg. In het tweede jaar vroegen we een 'bijzonder statuut' aan waardoor er enige speling mogelijk was om de examens naar latere datum te verplaatsen, naargelang haar toestand. Ook het schoolbezoek nam zienderogen af. Verschillende dagen hield ze, omwille van de koorts en de pijn, het bed.

Een grondig onderzoek wees uit dat een abces ter hoogte van de endeldarm, maar niet wilde genezen. Een operatie kon geen soelaas brengen, het abces kwam telkens terug. Ze had zo'n pijn dat gewoon zitten op een stoel niet meer mogelijk was en zelfs stappen een beproeving werd. Zo kwam ze in een rolwagen terecht. De professoren zaten met de handen in het haar en verwezen ons door naar een gespecialiseerd ziekenhuis, in de omgeving van Londen. Wat doe je dan als ouders? Je hebt alles over voor je kinderen dus begonnen we rekening te houden met een verblijf nabij Londen.

Bij één van de doktersvisites merkten we echter op dat ze Londen niet verder een optie vonden. Ondertussen was de medische kennis op het vlak van deze ziekte zo toegenomen in België dat ze zelf een ingrijpende operatie zouden wagen. Alleen, er moest gedurende enkele maanden een stoma geplaatst worden, zodat de darmen konden rusten en er dan een soort plastische chirurgie op de darmen kon

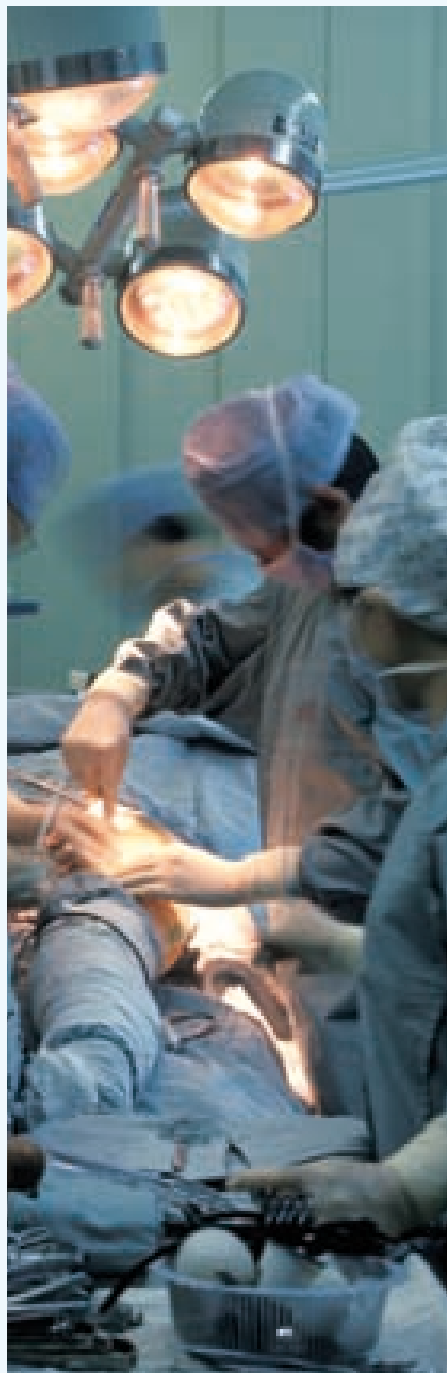
uitgevoerd worden. "Een stoma", spookte het in mijn hoofd. Lotte was pas 19 jaar. Mensen van boven de 70 met een stoma, daar kon ik nog inkomen. Maar niet bij onze jonge dochter...

Als het over mijn kinderen gaat

Uiteindelijk bleek er geen andere oplossing mogelijk. De koorts en de pijn bleven aanhouden. En zo kwamen we bij de hoofdverpleegster terecht voor de laatste richtlijnen omtrent de plaatsing van een stoma. Ze nam er alle tijd voor om dit uit te leggen. Mijn vrouw, Lotte en ikzelf zaten gespannen te luisteren. Tot in het kleinste detail werd deze operatie uit de doeken gedaan. Ze zocht zelfs op haar computer om enkele beelden te tonen van zo'n operatie. Ik stelde voor om even een luchtje te scheppen, aangezien ik het eng warm kreeg. De

Nanodeeltjes kunnen ons lichaam binnenkomen via het milieu (lucht, water, voedsel), via blootstelling op het werk, of door het gebruik van consumentenproducten of medische toepassingen.

In het lichaam kunnen ze ontstekingsreacties oproepen. Zulke processen kunnen leiden tot longproblemen, allergieën, levensbedreigende hart- en vaatziekten, darmproblemen, bijvoorbeeld de ziekte van Crohn.

verpleegster merkte dat ik niet alleen begon te zweten, maar ook dat ik verdacht bleek werd. “Lukt het nog, meneer?”, reageerde ze snel. Intussen begonnen mijn vrouw en Lotte ongenegen te lachen. “Ga maar op het bed liggen met uw voeten in de hoogte”, beval de verpleegster. Omdat ik voelde dat het inderdaad de hoogste tijd werd om een andere houding aan te nemen, ging ik meteen op haar bevel in. Af en toe draaiden Lotte en mijn vrouw zich om met een brede glimlach op hun gezicht.

“Nochtans ben ik tijdens mijn legerdienst verschillende maanden ambulancier geweest”, verdedigde ik me later. Maar dit haalde niet veel uit, ze graptten mijn argumentatie zomaar weg. Als ik denk aan het lijden van mijn kinderen, dan moet ik toegeven dat ik niet veel nodig heb om onwel te worden.

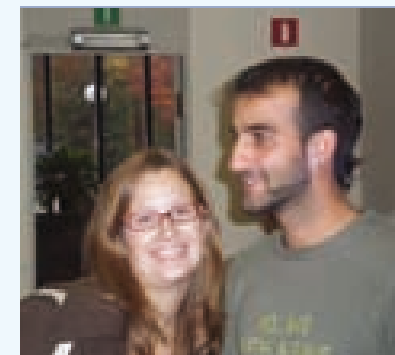
Na negen maanden stoma en nog enkele operaties, werd mijn dochter ervan verlost. Een hele opluchting. Meer dan een jaar was haar gezondheid opperbest. We dachten even dat de ziekte verdwenen was. Intussen had ze in Gent werk gevonden als logopediste en zagen we uit naar haar huwelijk met Hamed, een Iraans vluchteling.

Enkele maanden geleden ging het weer verkeerd: Lotte moest geopereerd worden aan de blindedarm. Toen ik haar voor het eerst bezocht, werd het meteen duidelijk dat er meer aan de hand was. Verschillende buisjes die vanonder haar laken te voorschijn kwamen en een vertrokken gezicht van mijn dochter bevestigden mijn vermoeden. Ik nam plaats in een gemakkelijke fauteuil maar kon niet verbergen dat ik weer verdacht begon te transpireren. Mijn dochter had het meteen in de gaten. “Mietje”, reageerde ze, een glimlach verbijtend. Ik ging in de verdediging. “Weet je dat, wanneer iemand gekwetst is op het werk, de EHBO-koffer zich het dichtst bij mijn bureau bevindt en dat ik dan meestal de eerste ben om eerste hulp toe te dienen?” Het mocht niet baten. Ook mijn vrouw begon onbedaar te grinniken. Heel vervelend, maar ik kan het onwel worden niet tegenhouden. Ik heb gemerkt dat het me het zwaarst valt bij de mensen waarbij ik het nauwst betrokken ben.

Door merg en been

Hoe vaak heb ik niet gewenst dat dit lijden op mij zou terecht komen, in plaats van op mijn dochter. Hoewel ik niet weet of ik

Lotte kreeg een dagje 'verlof' van de doktors om met Hamed te trouwen. Daarna moest ze terug naar kliniek.

het zou kunnen dragen. Ik bewonder mijn dochter. Ondanks de pijn, blijft ze een groot optimist. Haar geloofsovertuiging zit hier zeker en vast voor iets tussen. Ik moet nog denken aan die keer dat ze beneden grapjes zat te maken maar een beetje later zich isoleerde op haar kamer om het uit te brullen van de pijn. Zonder dat ze het wist, was ik net op de zolder boven haar kamer, een boek aan het lezen. Dat ze het uitriep van de pijn, sneed me door merg en been.

Het lijden van je geliefden is het pijnlijkste lijden. En vooral als je dan nog onmachtig moet toekijken. Wat is dit moeilijk... Niemand kiest hiervoor. Of toch? Ik moet denken aan Jezus Christus, de Zoon van God. De kruisdood is de pijnlijkste terechtstelling die iemand kan overkomen. Vooreerst werden de handen en voeten doorboord met enorme spijkers, waardoor het volledig lichaam slechts steunde op deze spijkers. De wonden werden opengereten. De gekruisigde probeerde zich recht te houden. Anders zou zijn borstkas de longen indrukken, met verstikking tot gevolg. Een verscheurende keuze: sterven van uitputting ofwel stikken.

Behalve de graad van lijden, was er nog één verschil met het lijden van mijn dochter: Jezus had er zelf voor gekozen. Omdat dit de enige mogelijkheid was om de schuld die ontstaan was door onze voortdurende opstand tegen God, weg te nemen. Er moest geboet worden, net zoals we het evident vinden dat het overtreden van een wet moet gesanctioneerd worden met een boete. Zoniet komen we in een toestand van complete anarchie terecht. Door zijn lijden, dood en uitein-

delijk zijn opstanding, nam Hij die barrière weg. Op die manier krijgen wij vrije toegang tot Zijn Vader, als je tenminste deze oplossing in geloof aanneemt.

God stemde in met dit lijden van Zijn zoon. Wat een liefde heeft Hij voor ons om dit lijden toe te laten: 'Maar God bewees ons zijn liefde doordat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren.' (NBV-vertaling)

De ziekte van Crohn is een langdurige ontsteking van de darm die alle darmsegmenten kan treffen. Vooral het uiteinde van de dikke en de dunne darm, maar ook andere delen van het maag-darmstelsel kunnen worden aangetast. De ziekte komt vooral voor bij mensen tussen 15 en 40 jaar oud, maar ze kan ook vroeger of later in het leven de kop op steken. Het is een typische beschavingsziekte die bijna uitsluitend in de geïndustrialiseerde wereld voorkomt en die meer wordt gezien bij een stedelijke bevolking dan op het platteland. De onmiddellijke oorzaak van de ziekte van Crohn is niet gekend. Men weet wel dat het gaat om een overdreven reactie van de darm tegen stoffen die vermoedelijk bij iedereen in de darm aanwezig zijn. In normale omstandigheden worden deze stoffen goed verdragen, terwijl patiënten met de ziekte van Crohn abnormaal hevig op deze stoffen reageren. Door deze ontsteking wordt de opname van nog méér stoffen uit de darm mogelijk, zodat men in een vicieuze cirkel belandt.

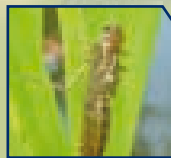
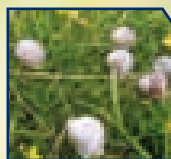
(Bron: www.gezondheid.be)

Je kunt meer lezen over de ziekte van Crohn op de volgende websites: www.crohnsite.be, www.gezondheid.be, nl.wikipedia.org/wiki/Ziekte_van_Crohn

De twee levens van de libel

Redactie Wegwijzer,

naar "Zoektocht naar God",
Sander Noorman

Uit het lelijke, zwarte monsterlijk komt een diertje te voorschijn: mooi van kleur, rank van lijf en met twee paar prachtige vliesdunne vleugels, om te vliegen waarheen het maar wil.

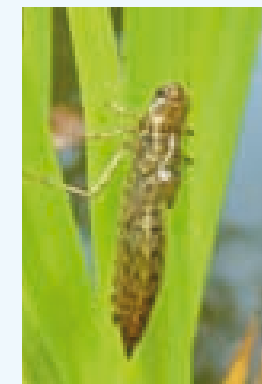

Wat beleef ik een plezier aan mijn tuinvijver. Ik kan uren kijken naar de goudkarpers, kikkers, salamanders en allerlei soorten insecten die in en bij het water leven. Vooral de libellen vind ik schitterend. Je weet wel, van die helikopters. Ze vliegen voor- en achteruit, kunnen ter plekke in de lucht blijven hangen, en eenmaal op snelheid vliegen ze rond met een vaart van 30 à 40 kilometer per uur.

Soms leggen de libellen eieren in mijn vijver. Dat doen ze vliegend: met kleine duikvluchten scheren ze over het water en raken dan elke keer even het oppervlak om een ei af te zetten. De larven die daar uitkomen, vind ik minder leuk. Het zijn vreselijke rovers en echte monsters: groot en zwart. Ze lijken in niets op de libel en ze leven ook in een compleet andere wereld: het schemerdonker van de vijver, waar ze in de modder rondkruipen.

Maar na die vier jaar klimmen ze langs een rietstengel naar boven en verdwijnen uit het zicht van de overige vijverbe-

De larves van de libel zoeken via diverse stengels een weg naar de vrijheid.

woners. "Die is dood", denken ze, "want buiten het water is er geen leven mogelijk. En bovendien: nog nooit kwam er ook maar één terug", zeggen de vissen. "Een beter bewijs kun je toch niet bedenken?"

Een heel nieuwe wereld gaat voor de larve open. Nu begint het leven pas echt. En er voltrekt zich een wonderlijke metamorfose: uit het lelijke, zwarte monsterlijk komt een totaal ander diertje te voorschijn. Mooi van kleur, rank van lijf en met twee paar prachtige vliesdunne vleugels om te vliegen waarheen het maar wil, in de zonneschijn en zonder beperkingen! Wat een wereld van verschil. Het lege omhulsel valt terug in het water. De vissen zien het en zeggen tegen elkaar: "Zie je wel, dat is alles wat er van hem overblijft. Hij is er geweest en komt nooit meer terug."

Over en uit

Ja, zo mijmer ik wat bij mijn vijvertje. En dan moet ik ook denken aan Pasen. Pasen, het feest van het voorjaar, het feest van het nieuwe begin. Eigenlijk gaat het bij het paasfeest ook over twee levens: het leven dat afsterft en het nieuwe leven dat daaruit tevoorschijn komt. Het aardse leven van nu, en het leven dat hierna komt. Zou dat eerste leven ook niet een voorbereiding kunnen zijn voor het tweede, net zoals bij de libel?

Stel je voordat het met dit leven afgelopen zou zijn. Dan blijf je toch met de vraag zitten waarom we met schade en schande zoveel hebben moeten leren. En waarom we een geweten hebben gekregen. En een herinnering waarin alles zo veilig bewaard blijft. Gebeurt daar helemaal niks meer mee wanneer we aan het eind van dit aardse bestaan komen? Wordt het allemaal automatisch gewist wanneer we afscheid moeten nemen

van dit leven? Of zou het toch allemaal te maken hebben met wat hierna komt? Het kan haast niet anders.

Ervaringsdeskundige

Maar nog nooit kwam er iemand terug, wordt er gezegd. Dat is nou precies waar het paasfeest mee begon: dat er wel iemand terugkwam! Al bijna tweeduizend jaar lang herdenken christenen overal ter wereld met Pasen namelijk dat Christus de dood overwon en opstond uit het graf. Wat mij betreft is Jezus Christus daarom de enige die iets zinnigs kan zeggen over het leven hierna. Want Hij spreekt uit eigen ervaring. En als we Hem mogen geloven, dan is dit leven inderdaad een voorbereiding op het leven waar we uiteindelijk voor bestemd zijn.

Klinkt het te mooi om waar te zijn? Of te fantastisch? Ik heb daar eigenlijk niet zoveel moeite mee. Het geeft me een geweldig perspectief. En het maakt mijn leven zinvol. Zelfs nu ik wat ouder word. Het beste komt nog en dat is een fascinerende gedachte.

Het is opvallend dat de vraag "Waar was God? altijd wordt gesteld bij grote rampen of genociden. Niemand stelt de vraag als een schip behouden thuisvaart of iedereen gespaard blijft bij een busongeluk.

John Blanchard in 'Waar was God op 11 september?'

Eén voor allen!

Redactie Wegwijzer

(naar Leven en Kracht)

De terugtocht had maar één oplossing: een vrijwilliger moest achterblijven en met mitrailleur en handgranaten een smalle terugweg door het oerwoud bezet houden.

En tijdje terug bezocht ik een militaire erebegraafplaats. Het was er heel stil. Lezend liep ik langs de rijen witte stenen met opschriften en namen. Eén opschrift bleef me bij: "He died that others might live".

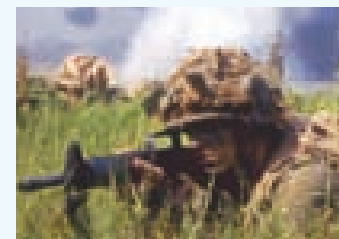
"Hij stierf opdat anderen zouden leven": de tekst sloeg op een jonge vliegenier die tijdens een missie omkwam. Het deed me denken aan een gebeurtenis uit de Tweede Wereldoorlog. Op een van de vele eilanden in de Stille Oceaan was een luitenant gedwongen met zijn batal-

jon terug te trekken voor een Japanse overmacht. Ze moesten het eiland dan maar voorlopig prijsgeven. Het werd een snelle terugtocht, maar de Japanners waren minder uitgeput en vorderden sneller. Ze waren ook qua aantal in de meerderheid.

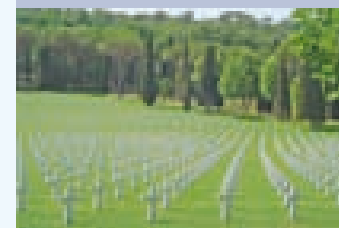
Vrijwilliger

Doel van de terugtocht was een havenstadje op ongeveer 25 km. Daar zouden ze veilig zijn. Het werd donker en langzaam maar zeker werd het Amerikaanse bataljon ingehaald. Er was maar één oplossing: een vrijwilliger moest achterblijven en met mitrailleur en handgranaten een smalle terugweg door het

Soldaten zijn ook mensen met gevoelens.

Oorlogen maken veel slachtoffers. In afgezonderde en stille plaatsen zijn we er getuige van. Een diepmenselijke tragedie is in dit kort artikel beschreven.

oerwoud bezet houden. Hij moest de strategische plek verdedigen tot de rest van de groep voldoende voorsprong op de vijand had om veilig de haven te bereiken. Eén vrijwilliger. Wie? De ogen van de luitenant zochten de rijen langs. Wie? Een jonge kerel kwam naar voren. Bang. Maar hij wist wat hij deed. Vader, moeder en vrienden ... vaarwel.

In het duister van de avond zat hij alleen op zijn post. Een gevecht tegen een veel te talrijke vijand. Hij hield lang stand, en gaf zichzelf prijs. Zijn vrienden ontkwamen. In de verte hoorden ze nog heel lang schieten en af en toe het ontploffen van een handgranaat. Toen werd alles stil. Eén voor allen!

Die jongen droeg een kruisje om z'n hals. Omdat het hem herinnerde aan het kruis van Zijn Heer en Heiland, aan Jezus Christus die zijn leven gaf. Vrijwillig. In de duisternis. Op een zeer strategisch punt.

Voor vijanden

Van zo'n verhaal word je zelf ook stil. Er zijn meer voorbeelden bekend van mensen die bereid waren voor anderen te sterven. Vaak familieleden, vrienden of bekenden. Daar kun je misschien nog inkomen. Maar is het niet onvoorstelbaar dat iemand bereid was om de plaats

in te nemen van mensen die niets met Hem te maken wilden en willen hebben? In de Bijbel staat het zo: "Het valt ons al zwaar ons leven te geven voor iemand die geen kwaad heeft gedaan; hoogstens brengen we de moed op ons leven te geven voor een bijzonder goed mens. Maar God laat ons zien hoeveel Hij van ons houdt. Terwijl wij nog een zondig leven leidden, is Christus voor ons gestorven. Wij stonden op voet van vijandschap met God, maar zijn weer met Hem verzoend door de dood van Zijn Zoon" (Rom. 5:7,8 en 10 GNB).

Inderdaad Jezus Christus stierf een gruwelijke dood aan een Romeins kruis vlak buiten Jeruzalem. Maar door Zijn opofferende daad van liefde opende Hij de weg opdat jij en ik in vrede met God kunnen leven en sterven. Ieder mens leeft in onmin met Zijn Schepper, gaat een zelfgekozen weg, doet dingen die blijken geven van een opstandig leven tegenover God en daarom ook tegenover zijn naaste. Ondanks dit alles heeft God ons lief, zoekt Hij ons op en roept ons naar Zich toe. Van die verbaasgewekendeliefde is de dood van Jezus het bewijs.

.../..

Die jongen droeg een kruisje om z'n hals. Omdat het hem herinnerde aan het kruis van Zijn Heer en Heiland, aan Jezus Christus die zijn leven gaf. Vrijwillig.

Een Amerikaanse zanger schreef over die voor ons onbegrijpelijke liefde een lied. Het begint zo: "I don't know why Jesus loved me, I don't know why He cares, I don't know why He sacrificed his life, but I'm glad, so glad He did."

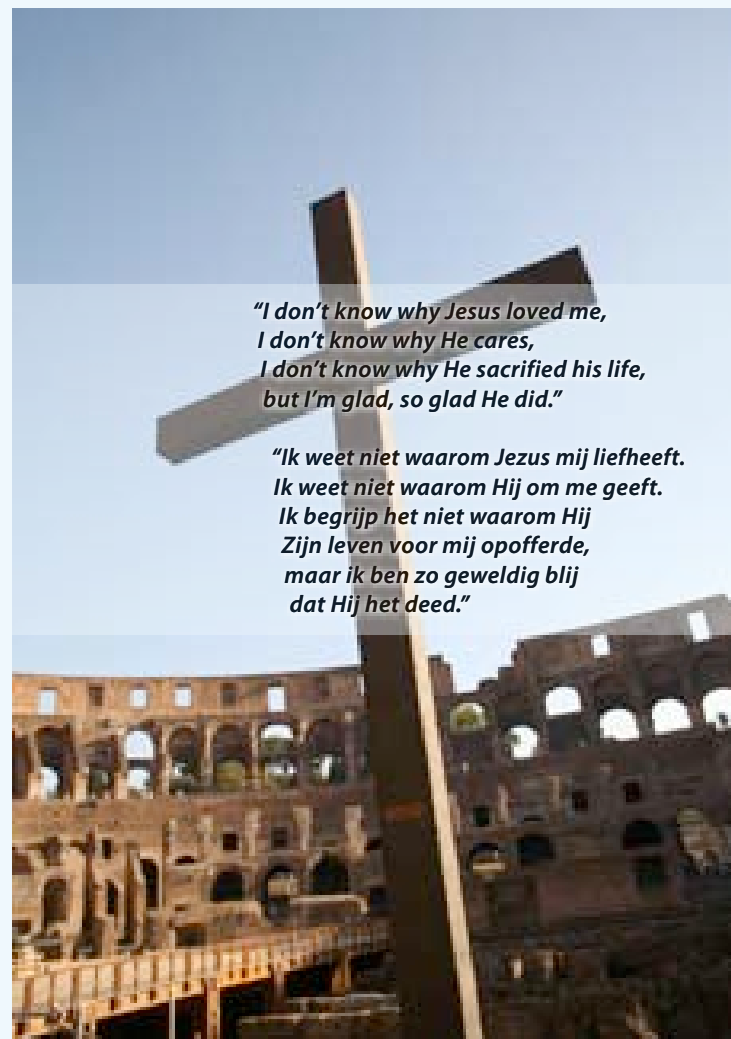
"Ik weet niet waarom Jezus mij liefheeft. Ik weet niet waarom Hij om me geeft. Ik begrijp het niet waarom Hij Zijn leven voor mij opofferde, maar ik ben zo geweldig blij dat Hij het deed."

Onvergetelijk

De wapenbroeders zijn hun kame-raad nooit vergeten. Ze weten dat ze hun leven aan hem te danken hebben. Van tijd tot tijd komen ze samen om herinneringen op te halen. Dan denken ze aan en praten ze met groot respect over hun vriend. Het zal je niet onbekend zijn dat de mensen die dankzij Jezus' dood aan het kruis in vrede met God mogen leven, ook regelmatig samenkomen. Ze hebben er alle reden toe: die Ene stierf uit liefde voor hen allen. Het staat zwart op

wit in de Bijbel. Je wordt stil als je ineens beseft dat je leven van Jezus afhangt. Leven tot over de grens van de dood heen. Is dat niet om heel dankbaar voor te zijn? Waarom zou je God dat dan niet vertellen? "We stonden op voet van vijandschap met God, maar zijn weer met Hem verzoend door de dood van Zijn Zoon"

(Romeinen hoofdstukken 5, vers 7, 8 en 10).

We kunnen nare gevoelens hebben als we iemand zien lijden. Maar we hebben pas medelijden als we hem willen helpen.

Samuel Johnson

5 waarheden die je moet weten oer God

1. De mens heeft geen persoonlijke relatie met God.

Nochtans verlangt God naar een intieme en vertrouwelijke band met jou. Want je bent geschapen om te leven in relatie met je liefhebbende Schepper. Hij wil je leven zinvol maken en het vullen met Zijn liefde.

2. De afstand tussen de mens en zijn Maker is er doordat de mens Hem de rug heeft toegekeerd.

God schiep je met een vrije wil. Daarbij kreeg de mens de keuze leven in gehoorzaamheid aan Zijn Schepper, met alle positieve gevolgen vandien, ofwel toegeven aan het kwaad, met alle negatieve gevolgen vandien. De mensheid heeft geopteerd voor het tweede.

3. We kunnen niet uit eigen kracht bij God komen.

De scheiding tussen jou en God is onoverkomelijk. De vele pogingen om de relatie met God te herstellen, lopen telkens op niets uit. Welke inspanningen je ook levert, je slaagt er niet in om zelf terug contact te maken met God.

4. Jezus Christus is de brug tussen de mens en God.

Doordat je zijn geboden niet kunt houden, verdien je straf. Jezus heeft de straf voor je misstappen op zich genomen, toen Hij stierf aan het kruis. Als gevolg daarvan, kan Hij iedereen die dit erkent, vergeven. Op die manier staat er niets meer tussen jou en God in.

5. Geef je leven over aan Jezus Christus.

Als je beseft dat er een barrière is tussen God en jou, die je niet op eigen houtje kan overbruggen, geef dan toe dat Jezus Christus de brug is naar God. Hij heeft de weg vrijgemaakt en je moet dit enkel in geloof beamen. Als je dat doet, schenkt Hij je volledig nieuw en eeuwig leven, komt Hij in je wonen en krijg je contact met Hem. Je kunt Hem iedere dag beter leren kennen, onder andere door het lezen van de bijbel.

Geef in gebed jezelf aan Jezus. Dan ontvang je het echte leven en word je een geliefd kind van God. Voor eeuwig ...

Het nut van pijn

Naar 'Every Tear'

Jill Carattini (12/10/07)

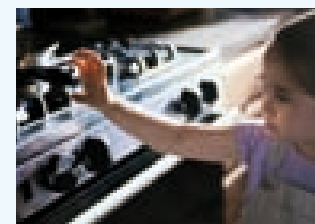
Pijn is een noodzaak. Stel je voor dat je je mond verbrandt of op je tong bijt tot het bloedt, maar je voelt het niet...

Ashlyn is een ongelooflijk opgewekt kind. Ze is leergierig en barst van levenslust. Ze lacht graag en veel, en in de kleuterschool ziet de juf hoe ze zich vol overgave en zonder enige angst op elke uitdaging stort. Eigenlijk is ze dus net als alle andere kinderen van vijf jaar; schattig en levendig. Toch is er iets bijzonders met Ashlyn aan de hand: ze is één van de slechts 50 mensen ter wereld die door een genetische afwijking niet in staat is pijn te voelen. Ze voelt een aanraking op haar huid en kan gekieteld worden, maar pijn of extreme temperaturen kan ze niet gewaarworden.

Ashlyn's ouders zijn gewoon om steeds dezelfde vraag te horen te krijgen: "Wat is het probleem eigenlijk?" Maar vanuit de vele pijnlijke ervaringen moeten ze antwoorden: "Pijn heeft zijn nut." Toen Ashlyn een peuter was moesten ze haar armen en benen in sportverband wikkelen omdat ze zichzelf voortdurende verwondde. Ze deinsde voor niks terug, want angst voor pijn was haar vreemd. Toen ze

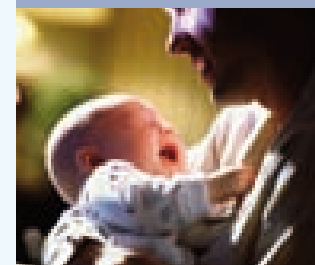
een keer in de tuin had gespeeld en terug naar binnenkwam, vertelde ze dat ze het zand niet van zich af kreeg. Maar het was geen zand; het waren honderden rode mieren die zich in haar huid vastbeten.

Pijn is een noodzaak. Stel je voor dat je je mond verbrandt of op je tong bijt tot het bloedt, maar je voelt het niet. Stel je een kind voor dat het vlammetje van een

Pijndrempel is de minst intensieve prikkel die pijn opwekt; de pijndrempel wisselt van moment tot moment onder invloed van de aard van het lichamelijke letsel en de emotionele reactie; bijvoorbeeld iemand die erg angstig is, heeft meer pijn.

dokterdokter.nl

WASHINGTON (reuters) - Uit onderzoek van het Nationaal Instituut voor Tand- en Schedelkundig Onderzoek in Bethesda, Maryland, bij Washington blijkt dat baby's die in hun eerste levensweken een pijnlijke maar levensnoodzakelijke medische behandeling ondergaan, later een lagere pijndrempel kunnen hebben.

kaars wil pakken en niet kan voelen dat het zijn vingers brandt. Dan sta je nergens met je waarschuwingen om niet met vuur te spelen.

Gods luidspreker

Pijn? Als God ons zo liefheeft, waarom heeft hij het dan eigenlijk uitgevonden? Wat voor een ouder wil nu dat zijn kind pijn lijdt? Vraag het maar aan de moeder van Ashlyn, die er alles, echt alles voor over zou hebben om Ashlyn pijn te laten voelen. Pijn is het signaal dat het lichaam geeft wanneer het gevaar loopt, hoe ernstig of licht ook. Het is de kracht die ons drijft om te overleven. Het stelt ons in staat helder te denken en een uitweg te zoeken. Zonder pijn zien we de realiteit niet voor wat ze is en staan we achteloos tegenover wat ons kan overkomen. Ooit schreef C.S. Lewis "Pijn is Gods luidspreker midden in een dove wereld."

Het is prachtig om de belofte te lezen die God ons geeft over wat ons na de dood wacht: "Er zal geen dood meer zijn, geen rouw, geen jammerklacht, geen pijn, want wat er eerst was is voorbij." (Openbaring 21:4) Dit geeft ons een hoopvol perspectief voor de toekomst wanneer

we in dit leven pijn lijden. Maar het is opmerkelijk dat God ervoor zorgde dat fysiek pijn lijden, een richtlijn en signaal naar Hem is, wanneer wij zelf geen uitweg meer zien.

Een flesje vol tranen

Even troostrijk als Gods belofte over het hiernamaals is het idee dat Hij niet blind is voor ons huidig lijden. In Psalm 56:8 staat: "Mijn omzwervingen hebt u opgetekend, vang mijn tranen op in uw kruik."

Archeologen hebben kleine flesjes teruggedvonden in graftomben in Rome en Palestina. Het bleken tranenflesjes te zijn: kleine urnen in glas of aardewerk die speciaal werden gemaakt om de tranen van de treurenden in op te vangen tijdens de uitvaartplechtigheid en die dan bij te zetten in de graftomben.

Een ouder is nooit doof voor zijn kind dat pijn lijdt. Onzichtbaar dragen ouders de littekens van elke wonde die hun kinderen ooit oplopen. Op dezelfde manier spreekt God ons aan wanneer we pijn lijden, en Hij vangt als het ware onze tranen op in zijn kruik tot de dag dat Hij ze zelf van onze wangen zal afvegen.

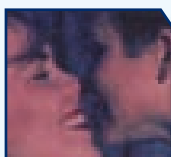
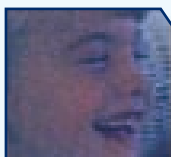
"Pijn is Gods luidspreker midden in een dove wereld."

C.S. Lewis

Boekbespreking

Marieke Rommel

Redactie Wegwijzer

Als 'talen' waarmee je liefde uitdrukt onderscheidt Chapman: lichamelijke aanraking, positieve woorden, tijd en aandacht, cadeaus en dienstbaarheid.

De vijf talen van de liefde van kinderen

(Gary Chapman en Ross Campbell)

Gary Chapman is de 'uitvinder' van de 'talen van de liefde' of manieren waarop mensen hun liefde laten blijken. Hij schreef reeds 'De vijf talen van de liefde' waarin hij deze 'talen' toepast op de relatie tussen man en vrouw. Het eerste boek is een aanrader indien je het gevoel hebt niet altijd op dezelfde golflengte te zitten met je partner wanneer het gaat om het tonen van liefde. Het helpt je ook je partner beter te begrijpen indien hij of zij een heel andere uitdrukking aan liefde geeft dan jijzelf, hetgeen meestal het geval is.

Als 'talen' waarmee je liefde uitdrukt onderscheidt Chapman: lichamelijke aanraking, positieve woorden, tijd en aandacht, cadeaus en dienstbaarheid.

de je partner bijzonder gevoelig is. Wanneer je zijn 'talen' van de liefde spreekt, weet hij zich dus geliefd en zou hij in principe die liefde beter kunnen beantwoorden.

"Ik hou van je, ook als je stout bent"

Hetzelfde gaat op voor kinderen volgens de auteur. Om een kind op te voeden is het van groot belang dat het kind zich geliefd weet en jou als ouder vertrouwt. Chapman benadrukt hoe belangrijk het is dat ouders hun kinderen onvoorwaardelijk liefhebben. Het lijkt misschien een open deur die hij intrapt, maar iedere ouder maakt wel eens de fout te laten

uitschijnen dat hij 'even niet meer houdt' van zijn kind wanneer het stout is geweest. Het gaat erom de daad expliciet af te keuren, maar het kind als persoon minstens even duidelijk lief te hebben ondanks zijn ondeugden.

Zijn taal leren door observeren

Van hoofdstuk 2 tot 6 geeft de auteur een overzicht van de vijf liefdestalen, en aan de hand van talrijke anekdotes wordt aangetoond op welke manieren kinderen duidelijk maken welke liefdestaal zij zelf spreken. De anekdotes zijn heel herkenbaar voor elke ouder. Het gaat erom je kind te observeren wanneer het zijn liefde uit naar jou en naar anderen toe. Je moet erop letten waar je kind het meest om vraagt. Als je twijfelt, kun je je kind ook voor een keuze stellen, zoals: wil je dat ik samen met jou een taart bak (samenzijn) of wil je dat ik voor jou een lekkere chocoladetaart bak (dienstbaarheid)? Die keuzes aanbieden kan zelfs heel ver gaan, en wordt zelfs uitgebreid tot een echt systeem wanneer het om tieners gaat.

Chapman legt ook het verband tussen het belang dat ouders hechten aan het kennen van de leefwereld van hun kind enerzijds en het leren (emotionele, sociale, intellectuele, ... vaardigheden verwerven) anderzijds. Hij trekt aan de alarmbel over de povere betrokkenheid van ouders vandaag ten opzichte van hun kinderen en hun leefwereld. Indien ouders te weinig interesse tonen voor wat kinderen boeit, waar ze goed in zijn buiten de school en wat ze doen in hun vrije tijd, ontnemen zij hun kinderen de lust om bij te leren of zichzelf voor uitdagingen te stellen. Een fenomeen waar ik als leerkracht dagelijks mee word geconfronteerd.

Discipline in een sfeer van liefde

Wanneer het gaat om het aanleren van wat juist is en wat niet, wijst de auteur erop dat elke vorm van discipline bijbrengen, hetzij door straf, berisping, enzovoort, ... moet gebeuren in een sfeer van onvoorwaardelijke liefde. Hij geeft heel praktische tips om je kind te leren wat juist is en wat niet, en reikt een aantal interessante alternatieven aan voor het eeuwige straffen en berispen. Wat betreft tieners krijgen de ouders de tip om boosheid te helpen kanaliseren. Laat je kind toe om verbaal uiting te geven aan frustratie, ook als die zich tegen jou als ouder richt. Pas wanneer de spreekwoordelijke stoom kan worden afgeblazen kun je weer 'grip' krijgen of kan er een goed, leer-

zaam gesprek, met eventuele sturing komen. Wanneer tieners gesloten of opstandig zijn, is dat volgens Chapman vaak omdat ze geen uitlaatklep hebben voor frustratie en boosheid. Opnieuw klinkt dit jammer genoeg vertrouwd. In hoeveel gezinnen is er tegenwoordig tijd en gelegenheid om over gevoelens en gedachten te praten?

Er wordt in het voorlaatste hoofdstuk heel terecht ook aandacht geschonken aan eenoudergezinnen, hetgeen troostend en bemoedigend kan zijn voor mensen in die situatie. Een volledige handleiding voor het opvoeden van kinderen bestaat er niet en zal er nooit bestaan, maar voor ouders die het gevoel hebben nu en dan wat goede raad te kunnen gebruiken, biedt dit boek zeker nuttige tips en haalbare principes.

Dr. Gary Chapman
Uitvoering: paperback
Omvang: 224 pagina's
ISBN10: 9063532873
ISBN13: 9789063532871
Prijs: € 11,30

Het ei van columbus

Rob Westerman

Een replica van de Santa Maria waarmee de ontdekkingsreiziger Columbus indertijd naar het verre westen uitvaarde.

Een ei staat vaak symbool voor nieuw leven (denk maar aan een paasei), en het 'ei van Columbus' vinden is een eenvoudige oplossing voor een moeilijk probleem. Columbus heeft in zekere zin ook 'nieuw leven' gevonden toen hij een onbekende wereld ontdekte.

De uitdrukking over het 'ei' verwijst naar een verhaal dat voor het eerst werd opgeschreven door de Italiaanse historicus Girolamo Benzoni.

Het verhaal van het ei van Columbus gaat als volgt:

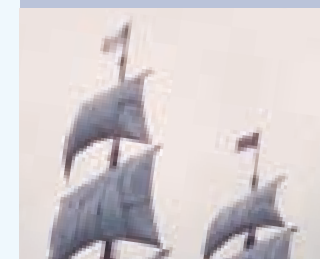
Christoffel Columbus kreeg bij een diner na zijn terugkeer uit Amerika in 1493 van kardinaal Mendoza het verwijt dat het eigenlijk heel makkelijk was geweest om de "Nieuwe Wereld" te ontdekken. De kardinaal beweerde zelfs dat hij dat

zelf ook wel had gekund. Daarop verzocht Columbus de aanwezige personen een ei op de bovenste punt recht op te laten staan. Verschillende aanwezigen probeerden dit, maar het lukte niemand, en men beschouwde het als onmogelijk. Hierop pakte Columbus zelf het ei, en sloeg het hard met de punt op tafel. De punt deukte in, waardoor het ei kon

Van wanten weten

Goed weten hoe je iets moet aanpakken.

Het want zijn de lijnen/touw ladder aan de zijkant van een schip. Deze gebruik je om naar de zeilen te klimmen. Als je goed weet hoe het want in elkaar zit, dan kan je dingen goed aanpakken.

Met vlag en wimpel

Uitstekend.

In een zeegevecht niet alleen de vlag behouden, maar ook de wimpel in de top van de vast.

blijven staan. Hij zei vervolgens: Het verschil, mijne heren, is dat jullie dat hadden kunnen doen, maar dat ik het daarentegen daadwerkelijk heb gedaan.

Dit verhaal is waarschijnlijk niet historisch correct, Columbus wist immers zelf in eerste instantie niet dat hij de Nieuwe Wereld had ontdekt.

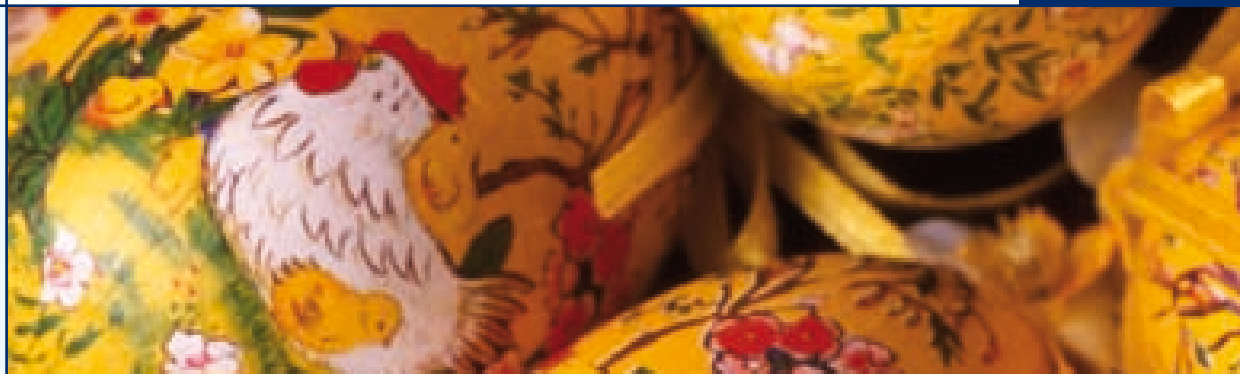
Drang tot ontdekken

Hoe het ook zij, hij deed het dan toch en de anderen konden er alleen maar over dromen hoe het voelde om een onbekende wereld te ontdekken. Ook vandaag lijkt het pionierswerk van een ontdekkingsreizigers een bijna nostalgisch ideaal. De Aarde is helemaal in kaart gebracht en ontdekt. Ben je echter rijk genoeg, dan kun je natuurlijk eens meevliegen in een raket, en het feit dat sommigen daar miljoenen voor over hebben is veelbetekenend.

We mogen echter niet vergeten dat het 'ontdekken' zowat de kers op de taart is, maar de voorbereidingen, de reis en de onzekerheid van het onbekende zijn de niet te onderschatten ingrediënten van de taart. Wie de film '1492' gezien heeft, heeft in hooguit een uur de hele bereiding van de taart gezien, slechts een uur om je in te leven hoe het als ontdekkingsreiziger moet zijn geweest. Jij ligt lekker in je zetel, languit met frisdrank en chips, te kijken naar de mensen die dit ondergingen, en je dan waan je jezelf de expert? Nee, dat is de luxeversie van Columbus. De realiteit moet hard en beangstigend zijn geweest, met grote risico's als scheurbuik, epidemieën, ongekende zeeën, landen en volken.

Maar goed, indien je het overleefde, hoorde je bij de gelukkigen die als eerste voet aan wal mochten zetten in een wereld die geheel onbekend en onbetreden was door iemand uit de vertrouwde wereld. Zoals de eerste stap op de maan was dit het betreden van maagdelijk terrein. Hier waren nog geen anderen je voor geweest om iets te zien van wat er was. De dag van vandaag is dit moeilijk in te beelden, overal waar je komt zie je iets dat de aanwezigheid van anderen verraadt. Monumenten, voetsporen en

Hoe dan ook, Columbus ging op ontdekking en de anderen konden er alleen over dromen wat het zou zijn om een onbekende wereld binnen te treden.

'Ik heb je de weg van de wijsheid gewezen, op rechte paden heb ik je gevoerd.'
(Spr 4:11)

Zorg dat je niet enkel kan dromen van het ontdekken van een nieuwe wereld met God als leidsman, maar zet die eerste stap.

aangelegde paadjes, opgestapelde stenen, blikjes en sigarettenpeukjes en andere restanten van een kampement of zo.

Bekend terrein

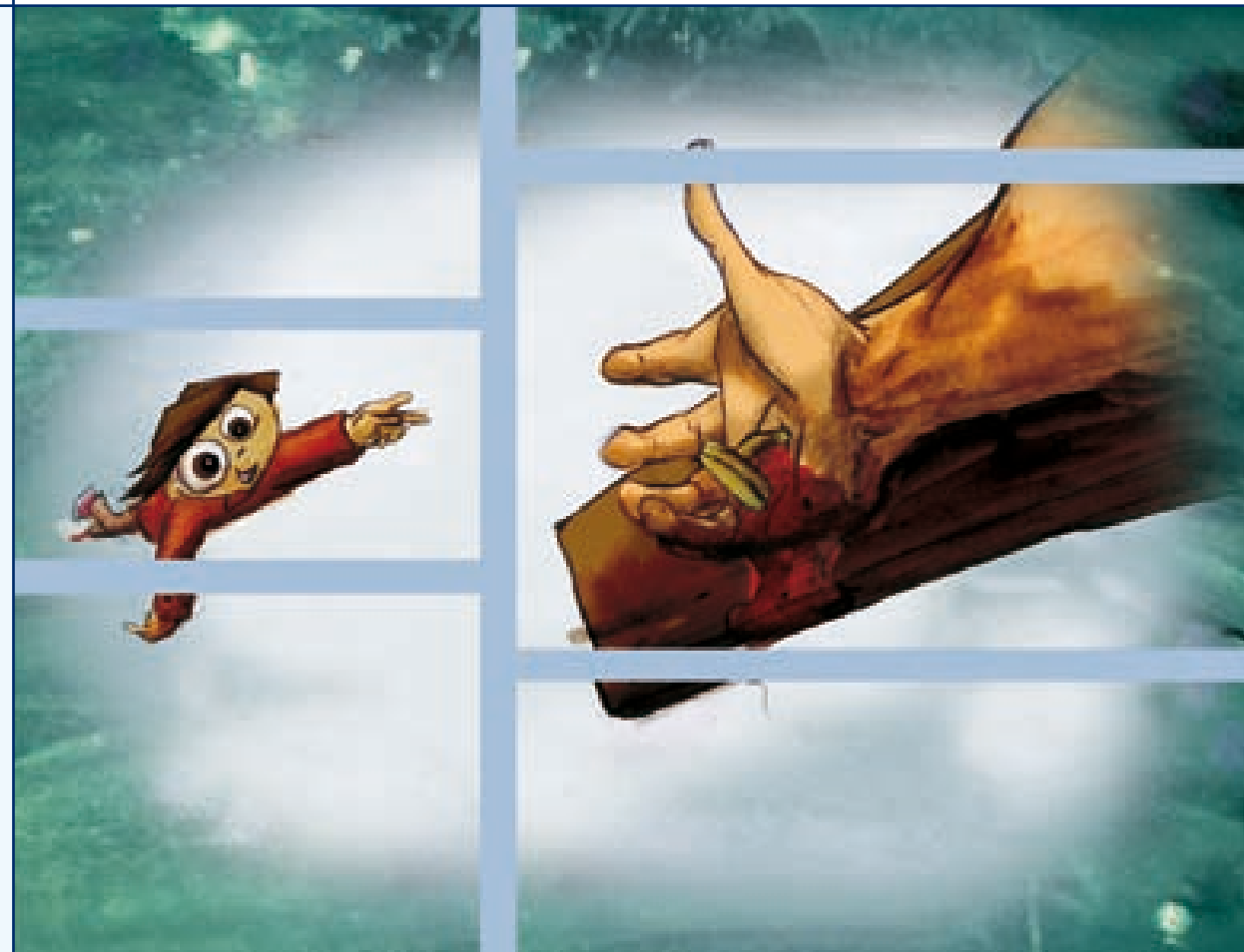
Iets vinden dat écht onbezoedeld is, is in deze tijd haast onmogelijk. Maar toch zijn er misschien nog wegen of paden die nog niet betreden zijn, iets dat nog écht nieuw is, écht onaangeroerd. Hoe zit het met ons eigen innerlijke leven? Hebben we al alles gezien, alles beleefd en gevoeld? Denken we dat we onszelf kennen, dan zijn we misschien wel cynisch en bovendien eigenwijs en hoogmoedig. Als mensen als eilanden zijn, wat valt er dan te zien op dat van jou? Is het veilig en aantrekkelijk? Gastvrij en vruchtbaar? Of is het onbereikbaar, vervuild en is het water er ondrinkbaar? Ken je jezelf door en door, of schrik je nu en dan nog een keer van je eigen reacties?

Er is iemand die jou door en door kent. Hij gaf je alles wat je maar bent en hebt. Hij was erbij toen

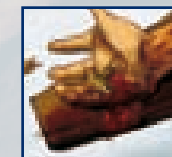
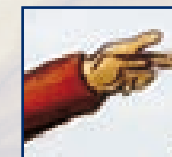
je in de buik van je moeder groeide, geboren werd, je eerste stappen zette. Hij heeft je gemaakt met een heel speciaal plan, een aparte opdracht, speciaal op maat gemaakt. Hij kan je leiden om de paden te betreden waarvan je niet eens wist dat ze er waren. Hij kan je brengen op plaatsen waar geen mens voor jou eerder is geweest. Op die manier heeft God voor elk mens een eigen pioniers-tocht uitgestippeld, maar je moet wel opkijken naar Hem en Hem vragen in welke richting je gaan moet.

Een reis op maat

Op zoveel keerpunten in ons leven vragen we ons af welke beslissing de juiste is. De oplossing is eenvoudig bij God te vinden, maar je moet bereid zijn het 'ei' te breken, een risico te nemen. Je legt je lot in de handen van Degene die je gemaakt heeft. Zo weet je in het dal niet wat je op je tocht te wachten staat, maar eens boven op de top, zie je hoe zeer het de moeite waard was op te klimmen en het pad te volgen. Hij heeft een prachtige, unieke bestemming speciaal voor jou uitgekiend, en Hij stelt je nooit teleur.

Pasen. meer dan een feest

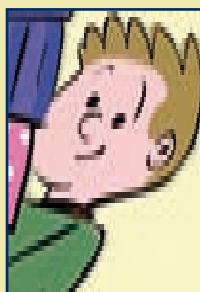

Pasen is het feest waarop christenen herdenken dat Jezus Christus gestorven is aan een kruis en na drie dagen uit de dood is opgestaan. Lijden is Hem dus niet vreemd.

Ook jouw lijden kent Hij. Zijn lijden heeft een grote overwinning en een eindeloze vreugde teweeggebracht. Hij had jouw leven voor ogen toen Hij leed, stierf ... en de dood overwon.

Een uniek cadeau

Kinderpagina

Simon is 7 jaar en gaat graag naar zijn pepe en meme op bezoek. Die wonen namelijk op een boerderij. Vooral rond de tijd dat er veel jonge dieren worden geboren. Al dikwijls had hij een moeder eend met haar kroost gezien of een kloek met een hele bende piepende kuikentjes. En al meer dan één keer had hij zo'n klein geel donzig wezentje in z'n handen mogen houden.

Zijn pepe kon altijd prachtig vertellen over al dat nieuwe leven wat zo wonderlijk is.

'Wist je dat jezelf ook zo'n wondertje bent', zei hij op een keer. Ze zaten toen samen op de zetel in de living. 'Piepklein was je in het begin. Je zat nog in de buik van je moeder. Heel langzaam en heel precies werd jij gevormd. En na negen maanden was je daar, met alles er op en er aan. Als dat geen wonder is! En dat heeft God allemaal bedacht en geschapen.'

'Hoe komt het dat u dat allemaal

weet?', vroeg Simon.

'Dat komt', zei pepe, omdat ik veel in de bijbel lees'.

'Veel mensen weten niet wat in de bijbel staat omdat ze er nooit in lezen'

'En waarom lezen de mensen er niet meer in?'

Ja, daar moest pepe even over nadenken.

'Dat komt', zei pepe na een tijdje, omdat de mensen niet meer geloven dat God de aarde en de vogels en de dieren en de planten en de mensen geschapen heeft. Ze denken dat alles zomaar toevallig is ontstaan. Eigenlijk geloven ze niet meer in God.'

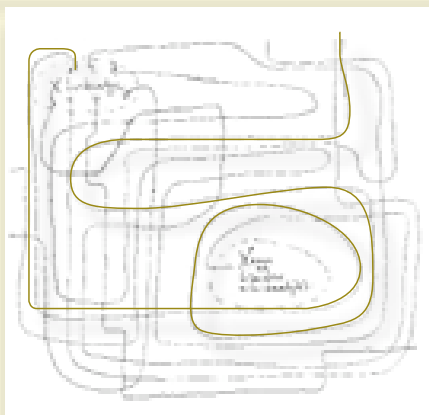
Een paar minuten zaten Simon en pepe stil naast elkaar.

'Ik geloof wel in God', zei Simon in eens, terwijl hij ging staan en vervolgens naar buiten rende.

Pepe keek hem na, glimlachend en dankbaar.

Zoekspelletje.

Een kuikentje is verloren gelopen. Gelukkig hoort en ziet het kuikentje in de verte de moederkloek met de andere kuikentjes. Ze wil er zo vlug mogelijk naar toe. Maar langs welke weg? Het kuikentje kan kiezen uit 7 verschillende wegen! Welke weg van de 7 komt uit bij de moederkloek? Volg met een potlood de verschillende lijnen en je vindt de juiste weg. Succes.

En voor de winnaar ...

Zend snel je correct ingekleurde tabel met vermelding van je naam en adres, en 'LENTE 08' naar:

Redactie Wegwijzer

Moerkerksesteenweg 56
8310 Brugge.
Of mail ze door naar
wegwijzer@hetgoedeboek.be

Uit de goede inzendingen worden drie winnaars geloot. Elk krijgen ze een leuke verrassing toegestuurd.

Goed nieuws per telefoon

Als je behoefte hebt
aan een bemoedigende,
inspirerende & opbouwende
boodschap, bel dan
naar 011-28 35 52

Wegwijzer...

is een uitgave van evangelische christenen. Er zijn wereldwijd honderdduizenden evangelische kerken. In België zijn er zo'n driehonderd door de overheid erkende evangelische kerken. (Je leest er meer over op www.alliantie.org). We geloven wat de Bijbel zegt over God en de mens. God heeft de mens lief en wil ons nieuw leven geven.

Coördinatie: Dieter Schleppi, p/a
Moerkerksesteenweg 56, 8310 Brugge.
Tel. 050 37 54 57
E-mail: wegwijzer@hetgoedeboek.be
Redactie: Jan Leplae, Johan Leroy,
Marieke Rommel, Dieter Schleppi,
Yvan Thomas.
Zetwerk: Sonja Tanghe
Vormgeving: Jehtron
Corresp. bijbelcursus: Erwin Declerck

© Overname van artikelen is mogelijk,
mits voorafgaande toestemming van de uitgever.

Ontdek de Bijbel per post

Wil je zélf eens de Bijbel lezen, en weet je niet goed hoe te beginnen?

Wegwijzer helpt je graag. We bieden je de unieke kans om een schriftelijke bijbelstudie te volgen, die je inleidt in de rijke wereld van Gods Woord.

Vul de bon in en je ontvangt van ons alle informatie.

Ja, ik wil de Bijbel ontdekken per post!

Naam: _____

Adres: _____

☐ Ik heb nog geen Bijbel (eventueel aankruisen)

Stuur deze bon naar Wegwijzer, Lambermontlaan 158, 1030 Brussel.

Abonnement

Wil je een abonnement nemen op Wegwijzer?

Of wens je iemand een abonnement te schenken?

Vul de bon in, stuur 'm op, en jij of je kennis ontvangt per post voortaan viermaal per jaar Wegwijzer.

Je betaalt slechts € 7 voor een heel jaar.

☐ Ik neem een abonnement op Wegwijzer

Naam: _____

Adres: _____

☐ Ik schenk een abonnement

Naam en adres van de persoon die het geschenkabonnement ontvangt: _____

Stuur deze bon naar Wegwijzer, Lambermontlaan 158, 1030 Brussel.

Nieuw leven alom

Nieuw leven alom.
We kijken ernaar uit.

En het kwam
Nieuw leven

Ook geestelijk
Vraag er God om
Hij geeft het.

Uit Heilsfontein

Vriendelijk aangeboden door:

